

Betalingstermijn in invorderingsbeschikking doet niet af aan datum van verzuim ex art. 5:33 Awb. Na intreden verzuim kan lopende verjaring rechtsgeldig worden gestuit door aanmaning, ook indien de betalingstermijn in de invorderingsbeschikking nog niet is verstreken. Dient een in een invorderingsbeschikking opgenomen betalingstermijn als een uitstel van betaling in de zin van art. 4:94 Awb aangemerkt te worden? (Maastricht)

De verbeurte van een dwangsom wegens het niet naleven van een last onder dwangsom en de verplichting een verbeurde dwangsom te betalen, volgen rechtstreeks uit de Awb. In artikel 5:33 van de Awb is bepaald dat een verbeurde dwangsom wordt betaald binnen zes weken nadat zij van rechtswege is verbeurd. Een schuldenaar die een verbeurde dwangsom niet of niet volledig binnen de in artikel 5:33 genoemde termijn betaalt, is op grond van artikel 4:97 in verzuim. Een bestuursorgaan kan een schuldenaar die in verzuim is na het nemen van een invorderingsbeschikking op grond van artikel 4:112, eerste lid, aanmanen om binnen twee weken alsnog te betalen. Een invorderingsbeschikking als bedoeld in artikel 5:37 is vereist indien het bestuursorgaan een verbeurde dwangsom met toepassing van invorderingsmaatregelen als bedoeld in afdeling 4.4.4 van de Awb wil invorderen, maar doet niet een betalingsverplichting ontstaan. Anders dan [appellante] kennelijk betoogt, doet een in een invorderingsbeschikking gestelde betaaltermijn geen nieuwe termijn lopen waarbinnen de schuldenaar kan betalen zonder in verzuim in komen als bedoeld in artikel 4:97 van de Awb. Voorts staat het systeem van de Awb, anders dan [appellante] heeft betoogd, er niet aan in de weg dat een bestuursorgaan een schuldenaar die in verzuim is aanmaant terwijl een in een invorderingsbeschikking gestelde betaaltermijn nog niet is verstreken. De verwijzing door [appellante] naar het arrest van de Hoge Raad kan haar niet baten. Uit het arrest volgt dat de Awb een bepaalde opeenvolging van de te verrichten stuitingshandelingen voorschrijft en dat aan een aanmaning een invorderingsbeschikking moet voorafgaan, maar niet dat een aanmaning eerst na ommekomst van een in een invorderingsbeschikking gestelde betaaltermijn kan worden verstuurd.

Gst. 2017/108

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
19 april 2017, nr. 201602714/1/A1
(Mr. D.J.C. van den Broek)
m.nt. P.H.J. de Jonge en A. Vonk Noordegraaf¹

(Art. 4:86, 4:87, 4:94, 4:97, 5:33, 5:35, 5:37 Awb)

BA 2017/164
ECLI:NL:RVS:2017:1068

¹ Pieter de Jonge en Arie Vonk Noordegraaf zijn juridisch adviseur bij MB-ALL B.V. te Maarssen.

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellante], gevestigd te [plaats],
appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank Limburg van 9 maart 2016 in zaak nr. 15/2763 in het geding tussen:

[appellante]

en

het college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

Procesverloop

Bij besluit van 10 maart 2015 heeft het college van [appellante] een dwangsom van € 20.000 ingevorderd wegens het niet naleven van een bij besluit van 8 oktober 2014 aan haar opgelegde last onder dwangsom.

Bij besluit van 29 juli 2015 heeft het college, voor zover van belang, het door [appellante] tegen het besluit van 10 maart 2015 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 9 maart 2016 heeft de rechtbank, voor zover van belang, het door [appellante] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht. Tegen deze uitspraak heeft [appellante] hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven en nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 maart 2017, waar [appellante], vertegenwoordigd door mr. J.J. Patelski, advocaat te Maastricht, en het college, vertegenwoordigd door mr. M.C. van Doornik, zijn verschenen.

Overwegingen

1. Bij besluit van 8 oktober 2014 heeft het college aan [appellante] een last onder dwangsom opgelegd wegens het in strijd met de artikelen 6 en 13 van de Wet bodembescherming en de artikelen 10.1, 10.2 en 10.60 van de Wet milieubeheer niet opschonen van het terrein aan de [locatie] te Maastricht, waarop zich asbesthoudende afvalstoffen en andere materialen bevinden. Bij dit besluit is [appellante] gelast om binnen twee weken na het in werking treden van dit besluit te voldoen aan voornoemde artikelen. Voor elke week dat geconstateerd wordt dat niet aan de last wordt voldaan, verbeurt [appellante] een dwangsom van € 20.000, tot een maximum van € 40.000.

Bij besluit van 17 oktober 2014 heeft het college de werking van de last onder dwangsom opgeschort tot uiterlijk 1 maart 2015, mits aan de in dit besluit gestelde voorwaarden is voldaan.

Tegen de besluiten van 8 oktober 2014 en 17 oktober 2014 zijn geen rechtsmiddelen aangewend, zodat deze in rechte onaantastbaar zijn.

Bij brief van 16 december 2014 heeft het college aan [appellante] medegedeeld dat aan de in het besluit van 17 oktober 2014 gestelde voorwaarden niet is voldaan, zodat daardoor de opschorting van de werking van de bij het besluit van 8 oktober 2014 opgelegde last onder dwangsom is opgeheven en de begunstigingstermijn is herleefd.

2. Bij het besluit van 10 maart 2015, gehandhaafd bij het besluit op bezwaar van 29 juli 2015, heeft het college zich op het standpunt gesteld dat [appellante] niet tijdig aan de last heeft voldaan en dat op 16 december 2014 een dwangsom van € 20.000 is verbeurd. Bij dit besluit heeft het college besloten tot invordering van deze verbeurde dwangsom over te gaan.

3. In hoger beroep is niet in geschil dat [appellante] op 16 december 2014 een dwangsom van € 20.000 heeft verbeurd.

4. [appellante] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de bevoegdheid van het college tot invordering van de op 16 december 2014 verbeurde dwangsom is verjaard, omdat het college geen rechtsgeldige stuitingshandelingen heeft verricht. Daartoe betwijfelt zij in de eerste plaats of het college daadwerkelijk een aanmaning aan haar heeft

verzonden, omdat zij de volgens het college op 30 maart 2015 verzonden aanmaning nooit heeft ontvangen. In de tweede plaats voert zij aan dat het college niet bevoegd was tot aanmaning over te gaan, omdat de in de invorderingsbeschikking gestelde betaaltermijn nog niet was verstreken en zij derhalve nog niet in verzuim was. Vanwege de ongeldigheid van de aanmaning was het college volgens haar ook niet bevoegd bij het op 9 juli 2015 betekende exploit aan haar een dwangbevel uit te vaardigen, aldus [appellante] Ter ondersteuning van haar betoog heeft [appellante] gewezen op het arrest van de Hoge Raad van 3 april 2015, ECLI:NL:HR:2015:817.

4.1. Artikel 5:33 van de Awb luidt:

“Een verbeurde dwangsom wordt betaald binnen zes weken nadat zij van rechtswege is verbeurd.”

Artikel 5:35 luidt:

“In afwijking van artikel 4:104 verjaart de bevoegdheid tot invordering van een verbeurde dwangsom door verloop van een jaar na de dag waarop zij is verbeurd.”

Artikel 5:37 luidt:

“Alvorens aan te manen tot betaling van de dwangsom, beslist het bestuursorgaan bij beschikking omtrent de invordering van een dwangsom.”

Artikel 4:97 luidt:

“De schuldenaar is in verzuim indien hij niet binnen de voorgeschreven termijn heeft betaald.”

Artikel 4:104, tweede lid, luidt:

“Na voltooiing van de verjaring kan het bevoegd gezag zijn bevoegdheden tot aanmaning en verrekening en tot uitvaardiging en tenuitvoerlegging van een dwangbevel niet meer uitoefenen.”

Artikel 4:106 luidt:

“Het bestuursorgaan kan de verjaring ook stuiten door een aanmaning als bedoeld in artikel 4:112, een beschikking tot verrekening of een dwangbevel dan wel door een daad van tenuitvoerlegging van een dwangbevel.”

Artikel 4:110 luidt:

“Door stuiting van de verjaring begint een nieuwe verjaringstermijn te lopen met de aanvang van de volgende dag.”

Artikel 4:112, eerste lid, luidt:

“Het bestuursorgaan maant de schuldenaar die in verzuim is schriftelijk aan tot betaling binnen twee weken,

gerekend vanaf de dag na die waarop de aanmaning is toegezonden.”

Artikel 4:117 luidt:

“Een dwangbevel wordt slechts uitgevaardigd wanneer binnen de overeenkomstig artikel 4:112 gestelde aanmaningstermijn niet volledig is betaald.”

4.2. De verbeurte van een dwangsom wegens het niet naleven van een last onder dwangsom en de verplichting een verbeurde dwangsom te betalen, volgen rechtstreeks uit de Awb. In artikel 5:33 van de Awb is bepaald dat een verbeurde dwangsom wordt betaald binnen zes weken nadat zij van rechtswege is verbeurd. Een schuldenaar die een verbeurde dwangsom niet of niet volledig binnen de in artikel 5:33 genoemde termijn betaalt, is op grond van artikel 4:97 in verzuim. Een bestuursorgaan kan een schuldenaar die in verzuim is na het nemen van een invorderingsbeschikking op grond van artikel 4:112, eerste lid, aanmanen om binnen twee weken alsnog te betalen. Een invorderingsbeschikking als bedoeld in artikel 5:37 is vereist indien het bestuursorgaan een verbeurde dwangsom met toepassing van invorderingsmaatregelen als bedoeld in afdeling 4.4.4 van de Awb wil invorderen, maar doet niet een betalingsverplichting ontstaan. Anders dan [appellante] kennelijk betoogt, doet een in een invorderingsbeschikking gestelde betaaltermijn geen nieuwe termijn lopen waarbinnen de schuldenaar kan betalen zonder in verzuim in komen als bedoeld in artikel 4:97 van de Awb. Voorts staat het systeem van de Awb, anders dan [appellante] heeft betoogd, er niet aan in de weg dat een bestuursorgaan een schuldenaar die in verzuim is aanmaant terwijl een in een invorderingsbeschikking gestelde betaaltermijn nog niet is verstreken. De verwijzing door [appellante] naar het arrest van de Hoge Raad kan haar niet baten. Uit het arrest volgt dat de Awb een bepaalde opeenvolging van de te verrichten stuitingshandelingen voorschrijft en dat aan een aanmaning een invorderingsbeschikking moet voorafgaan, maar niet dat een aanmaning eerst na ommekomst van een in een invorderingsbeschikking gestelde betaaltermijn kan worden verstuurd.

4.3. De dwangsom is verbeurd op 16 december 2014. Op 10 maart 2015 heeft het college een invorderingsbeschikking genomen, zodat het college bevoegd was om de verbeurde dwangsom met toepassing van invorderingsmaatregelen als bedoeld in afdeling 4.4.4 van de Awb in te vorderen.

Anders dan [appellante] hebben aangevoerd, is aannemelijk dat de aanmaning met dagtekening 30 maart 2015 daadwerkelijk aan haar is verzonden, zodat aldus een stuitingshandeling is verricht. De aanmaning is naar het juiste adres verstuurd ([adres] te Maastricht), bevat 30 maart 2015 als dagtekening en op een door het college overgelegd afschrift uit de debiteurenadministratie staat vermeld dat op 30 maart 2015 is aangemaakt. In dit verband heeft het college ter zitting toegelicht dat aanmaningen vanuit de financiële administratie worden verstuurd en dat dit de wijze is

waarop dit wordt geregistreerd. Het is dan ook aannemelijk dat de aanmaning op juiste wijze is verzonden. In hetgeen [appellante] heeft aangevoerd, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat ontvangst van de aanmaning redelijkerwijs kan worden betwijfeld. Gelet hierop moet ervan worden uitgegaan dat het college op 30 maart 2015 een rechtsgeldige stuitingshandeling heeft verricht.

Op 9 juli 2015 heeft het college, bij uitblijven van betaling, bij betekening van een exploit aan [appellante] een dwangbevel bekendgemaakt, waarmee de verjaring wederom is gestuit, te weten tot 9 juli 2016. De invorderingsbevoegdheid was ten tijde van de aangevallen uitspraak derhalve niet verjaard. De invorderingsbevoegdheid is ook thans nog niet verjaard, nu het college op 7 juli 2016 bij betekening van een exploit aan [appellante] een deels hernieuwd dwangbevel heeft bekendgemaakt, waarmee de verjaring is gestuit tot 7 juli 2017.

Het betoog faalt.

5. Het hoger beroep is ongegrond. De uitspraak, voor zover aangevallen, dient te worden bevestigd.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bevestigt de uitspraak, voor zover aangevallen.

Naschrift

1. Hoewel de figuur van de invorderingsbeschikking reeds sinds 1 juli 2009 in de Algemene wet bestuursrecht is opgenomen (ter gelegenheid van de invoering van de Vierde tranche), is de jurisprudentie hieromtrent zich nog steeds aan het uitkristalliseren. In de onderhavige Afdelingsuitspraak was door het college van burgemeester en wethouders van Maastricht een dwangsom van € 20.000 ingevorderd bij appellante. De verbeuring van dit bedrag werd in casu niet betwist door appellante. Wel werd door appellante betoogd dat de bevoegdheid van het college tot invordering van de verbeurde dwangsom is verjaard, omdat het college geen rechtsgeldige stuitingshandelingen zou hebben verricht. Appellante onderbouwde deze beroepsgrond door primair te stellen dat zij de betreffende aanmaning nimmer heeft ontvangen en subsidiair dat het college niet bevoegd was tot aanmaning over te gaan, omdat de in de invorderingsbeschikking gestelde betaaltermijn nog niet was verstreken en zij derhalve nog niet in verzuim was. Vanwege de ongeldigheid van de aanmaning was het college volgens appellante evenmin bevoegd om aan haar een dwangbevel uit te vaardigen.

2. Het primaire betoog dat de aanmaning appellante niet had bereikt, wordt door de Afdeling in (r.o. 4.3 van) deze uitspraak zonder veel omhaal van tafel geveegd. De aanmaning was door het college weliswaar niet per aangetekende post verzonden, maar het college kon wel anderszins (namelijk via de verzendadministratie) aannemelijk maken dat het stuk op de aangegeven datum was verzonden aan het

juiste adres van appellante. Deze overweging van de Afdeling ligt geheel in lijn met haar vaste rechtspraak (zie o.a. ABRvS 1 mei 2013, zaaknr. 201205576/1/A1). De Afdeling heeft zich inzake het bewijs van verzending van niet-aangetekend verzonden stukken (omwille van de rechtseenheid) uitdrukkelijk aangesloten bij de jurisprudentie van de Hoge Raad (aldus expliciet ABRvS 25 juli 2012, zaaknr. 201108687/1/A1, r.o. 2.2.2). Nu de invorderingsbeschikking zelf geen stuitende werking heeft (een misvatting die in de praktijk nog veelvuldig leeft) moet de lopende verjaring van de invorderingsbevoegdheid binnen één jaar na verbeuring van de dwangsom worden gestuit (art. 5:35 Awb). In de regel geschiedt dit door het verzenden van een aanmaning ex art. 4:112 Awb, waardoor de verjaringstermijn opnieuw begint te lopen (art. 4:110 Awb). Hoewel wettelijk uitgesloten van bezwaar en beroep (art. 8:4 lid 1, sub b juncto art. 7:1 Awb), is de aanmaning wel een besluit in de zin van art. 1:3 Awb en moet dus worden bekendgemaakt conform art. 3:41 Awb, in de regel door toezending per post. Blijkens de hier besproken uitspraak moet het bestuursorgaan er – om bewijsproblemen te voorkomen – goed van doordrongen zijn dat, in geval de aanmaning niet (mede) per aangetekende post wordt verstuurd, de verzending via de eigen verzendadministratie aannemelijk moet kunnen worden gemaakt wanneer de geadresseerde ontkent het stuk ontvangen te hebben. Anders dan in het civiele recht (art. 3:37 lid 3 BW: de ‘ontvangsttheorie’) geldt overigens in het bestuursrecht dat de datum waarop de aanmaning is verzonden bepalend is voor de vraag of de verjaring tijdig is gestuit en nietde datum waarop de geadresseerde de aanmaning heeft ontvangen (Hof 's-Hertogenbosch 24 mei 2011, ECLI:NL:GHSHE:2011:BQ6287). Art. 4:112 Awb schrijft immers voor dat de stuiting geschiedt door toezending van de aanmaning (‘verzendingtheorie’, vgl. art. 3:41 lid 1 Awb).

3. Het vanuit juridisch oogpunt meest interessante onderdeel van deze uitspraak betreft echter het *subsidiare* betoog van appellante dat het college niet bevoegd was om tot aanmaning over te gaan, omdat de in de invorderingsbeschikking gestelde betalingstermijn nog niet was verstreken en zij derhalve nog niet in verzuim was. Art. 4:112 lid 1 Awb bepaalt immers dat pas kan worden aangemaand op het moment dat de schuldenaar “in verzuim” is. Dit verzuim treedt in indien de dwangsom niet binnen zes weken na verbeuring wordt betaald (art. 4:97 juncto art. 5:33 Awb). De Afdeling overweegt in r.o. 4.2 van haar uitspraak dat een in een invorderingsbeschikking gestelde betalingstermijn *niet* tot gevolg heeft dat – in afwijking van art. 5:33 Awb – een nieuwe termijn gaat lopen waarbinnen de schuldenaar kan betalen zonder in verzuim te komen. Het systeem van de Awb staat er volgens de Afdeling namelijk niet aan in de weg dat het bestuursorgaan de schuldenaar (die op grond van art. 5:33 Awb in verzuim is) een rechtsgeldige aanmaning stuurt terwijl een in een invorderingsbeschikking gestelde betalingstermijn nog niet is verstreken.

4. Achter deze ogenschijnlijk heldere uitspraak schuilt echter een aantal vragen. Allereerst de vraag of er in een invorderingsbeschikking een betalingstermijn *moet* worden opgenomen of dat dit slechts facultatief is. De Af-

deling geeft daarover geen expliciet oordeel. In algemene zin geldt met betrekking tot bestuursrechtelijke geldschulden dat de beschikking tot betaling in ieder geval (naast de te betalen geldsom) de *termijn* vermeldt waarbinnen de betaling moet plaatsvinden (art. 4:86 lid 2 sub b Awb). Deze betalingstermijn wordt nader uitgewerkt in art. 4:87 Awb. In het eerste lid van art. 4:87 Awb wordt in dit verband bepaald dat betaling dient te geschieden binnen zes weken nadat de beschikking op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt, tenzij de beschikking een later tijdstip vermeldt. Art. 4:87 lid 2 Awb voegt hier nog aan toe dat bij of krachtens wettelijk voorschrift een andere termijn voor de betaling kan worden vastgesteld. Op grond van dit samenstel van bepalingen zou men tot de conclusie kunnen komen dat een invorderingsbeschikking een *betalingstermijn* van (minimaal) zes weken dient te bevatten. Dit is echter *niet* het geval, daar art. 5:33 Awb hier van toepassing is en *niet* art. 4:87 Awb. Op grond van art. 5:33 Awb moet een verbeurde dwangsom worden betaald binnen zes weken nadat zij van rechtswege is verbeurd. Op grond van dit artikel hoeft derhalve in de invorderingsbeschikking in het geheel geen betalingstermijn opgenomen te worden omdat deze reeds rechtstreeks uit de wet voortvloeit. De invorderingsbeschikking heeft in dit verband enkel een declaratoir en geen constitutief karakter. Ook in de memorie van toelichting bij art. 5:33 Awb (*Kamerstukken II* 2003/04, 29702, 3, p. 113-114) wordt in dit kader opgemerkt:

“Het nieuwe artikel 5:33 regelt slechts de termijn voor betaling van een dwangsom. Dat is nodig omdat de algemene betalingstermijn van artikel 4.4.1.3 [dit is het huidige art. 4:87 Awb, annotators] hier niet rechtstreeks van toepassing is. De hoofdregel van artikel 4.4.1.3 geldt voor betalingsverplichtingen die bij beschikking worden vastgesteld. Bij verbeurde van een dwangsom ontstaat de betalingsverplichting echter van rechtswege door de overtreding van de last en niet pas door de latere invorderingsbeschikking. Derhalve moet ook voor de aanvang van de betalingstermijn worden aangeknoopt bij het tijdstip van verbeurde. Voor de lengte van de betalingsstermijn – zes weken – is wel aansluiting gezocht bij de hoofdregel van artikel 4.4.1.3.”

Ijdema heeft in dit kader ons inziens terecht opgemerkt dat aan het bepaalde in art. 4:86 lid 2 sub b Awb kan worden voldaan door *in het dwangsombesluit* op te nemen dat verbeurde dwangsommen op grond van art. 5:33 Awb moeten worden betaald binnen zes weken na verbeurde (C.J. Ijdema, ‘De beslissing omtrent invordering van verbeurde dwangsommen in de praktijk’, *Gst.* 2013/119 (p. 593). Het opnemen van een betalingstermijn in de invorderingsbeschikking is derhalve geen wettelijke verplichting. Art. 5:33 Awb kan in dit verband (evenals art. 5:35 Awb ten opzichte van art. 4:104 Awb inzake de verjaringstermijn) worden aangemerkt als een *lex specialis* ten opzichte van het algemene art. 4:86 lid 2, sub b Awb. Daar doet niet aan af dat blijkens de op dezelfde datum gewezen uitspraak ABRvS 19 april 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1060 een invorderingsbeschikking

als een bestuursrechtelijke geldschuld in de zin van art. 4:85 lid 1, aanhef en sub b Awb aangemerkt moet worden.

5. Het voorgaande roept dan uiteraard de vraag op wat rechtens geldt indien het bestuursorgaan er niettemin voor kiest om tóch (onverplicht) een betalingstermijn op te nemen in de invorderingsbeschikking, zoals in casu het college van Maastricht had gedaan. Naar onze mening is er in zo'n geval de facto sprake van een (ambtshalve verleend) uitstel van betaling in de zin van art. 4:94 lid 1 Awb (in gelijke zin: P.J.J. van Buuren, G.T.J.M. Jurgens & F.C.M.A. Michiels, *Bestuursdwang en dwangsom*, Deventer: Kluwer 2011, p. 199). De vraag of bedoelde betalingstermijn de jure moet worden gekwalificeerd als een uitstel van betaling ex art. 4:94 lid 1 Awb of niet, is niet louter van academisch belang doch juridisch én praktisch uiterst relevant. Immers, indien een in een invorderingsbesluit opgenomen betalingstermijn als een uitstel van betaling ex 4:94 lid 1 Awb dient te worden aangemerkt, heeft dit enkele belangrijke consequenties. Allereerst wordt de lopende verjaringstermijn (van één jaar) op grond van art. 4:111 lid 1 Awb verlengd met de termijn waarvoor uitstel van betaling is verleend. Ten tweede bepaalt art. 4:94 lid 2 Awb dat gedurende het betalingsuitstel het bestuursorgaan “niet kan aanmanen of [verder] invorderen”. Vaardigt het betrokken bestuursorgaan toch binnen de termijn van het betalingsuitstel een aanmaning uit, dan wordt gehandeld in strijd met het bepaalde in art. 4:94 lid 2 Awb (wat volgens ons mee zou moeten brengen dat de aanmaning niet rechtsgeldig is althans geen stuitende werking toekomt). Deze visie conflicteert echter met de hier behandelde Afdelingsuitspraak van 19 april 2017, waarin is bepaald dat juist wél kan worden aangemaand terwijl een in de invorderingsbeschikking vermelde betalingstermijn nog niet verstreken is.

6. Het is de vraag of de (enkelvoudige kamer van de) Afdeling bestuursrechtspraak zich bij deze uitspraak bewust is geweest van dit rechtstheoretische knelpunt. Er wordt in elk geval niet expliciet overwogen dat de betalingstermijn in de invorderingsbeschikking géén uitstel van betaling ex art. 4:94 lid 1 Awb betreft. In de in r.o. 4.1 van de uitspraak door de Afdeling opgesomde Awb-bepalingen ontbreken bovendien de wetsartikelen 4:86, 4:87 en 4:94 Awb noch wordt elders in de uitspraak op deze artikelen (of hun wetsgeschiedenis) ingegaan. Het is derhalve niet ondenkbaar dat de Afdeling in het geheel niet heeft stilgestaan bij dit vraagstuk. Voor appellante had dit nogal wat verschil kunnen maken. Immers, indien de betalingstermijn in de invorderingsbeschikking gekwalificeerd moet worden als uitstel van betaling ex art. 4:94 lid 1 Awb, zou de tijdens deze betalingstermijn verzonden aanmaning geen stuitende werking hebben (en de invorderingsbevoegdheid dus verjaard zijn). Niet omdat er geen sprake meer zou zijn van verzuim, maar vanwege strijd met het bepaalde in art. 4:94 lid 2 Awb. Het verzuim treedt op grond van art. 5:33 Awb immers van rechtswege in wanneer de schuldenaar niet binnen zes weken na verbeuring de dwangsom(men) betaalt. Daar doet uiteraard, anders dan appellante betoogde, een in de invorderingsbeschikking gestelde betalingstermijn niet aan af. In zoverre kan de uitspraak van de Afdeling wel worden

onderschreven. Nochtans blijft onbevredigend dat de Afdeling geen uitdrukkelijk standpunt heeft ingenomen over de vraag of een betalingstermijn in een invorderingsbeschikking verplicht is of niet en of een dergelijke termijn al dan niet als een betalingsuitstel in de zin van art. 4:94 lid 1 Awb heeft te gelden. In dit kader is het jammer dat appellante zich niet nadrukkelijk heeft beroepen op strijd met art. 4:94 lid 2 Awb, zodat de Afdeling gedwongen zou zijn tot een nadere bepaling van haar standpunt in de motivering van de uitspraak. Afgewacht zal derhalve moeten worden of de Afdeling de koers van deze uitspraak van 19 april 2017 zal blijven volgen dan wel op haar schreden terugkeert.

7. Overigens zij opgemerkt dat appellante deze kwestie in een op voet van art. 438 Rv te entameren executiegeschil (in kort geding) eveneens naar voren kan brengen. Appellante kan zich daarbij op het standpunt stellen dat – nu de aanmaning in strijd met art. 4:94 lid 2 Awb is genomen – het college niet bevoegd was om een dwangbevel uit te vaardigen en dus óók niet om tot executie maatregelen over te gaan. Zodoende zou de *civiele* rechter hierover een (van de onderhavige Afdelingsuitspraak afwijkend) standpunt in kunnen nemen. Via de civiele route zou het beroep op verjaring van de invorderingsbevoegdheid dan alsnog kunnen slagen.

P.H.J. de Jonge en A. Vonk Noordegraaf